

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

II. Consideratio circa infirmitates, qua nostris peccatis ita exigentibus eueniunt, in quibus tam diuina Iustitia, quàm Misericorida resplendet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

uola eius prouidentia, & *sustine*, ut crescat in nouissimo uita tua, & proficias in aeterna ter(ait) SVSTINE morbi & afflictionis pressuram, eò quòd numerum, pondus & mensuram sustinere oporteat. non urgendo, ut numerus, minuatur, aut pondus alleuietur, aut mensura aliquid detrahatur: ea enim sollicitudo anxietatem augebit; & licet multum urgeas, necesse erit ipsius DEI gressibus, etiamsi tardior sit, te accommodare. Nam, cum seruus & Dominus simul ambulant: necesse est seruum accommodare se gressibus Domini sui: non contra Dominum gressibus serui: & vilis vermiculus, homo scilicet, debet se Creatoris sui passibus conformare; nec uelle, Creatorem eò pertrahere, ut acceleret, & suos sequatur. Ne ipsi dicatur, quod Iudith Bethulia Presbyteris dixit. *p qui estis vos, qui tentatis Dominum? passus est uostempus miserationis Domini; & in arbitrium vestrum diem constituisis ei, in quo auxilium uobis mitteret, dicamus potius flentes Domino; ut secundum uoluntatem suam, sic faciat nobiscum misericordiam suam.*

sustine Deū

Et noli pra-uenire.

p Iudi. 8. 11.

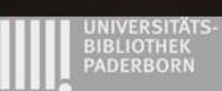
2. Consideratio, circa infirmitates, qua nostris peccatis ita exigentibus eueniunt, in quibus tam diuina iustitia, quam misericordia resplendet.

Punctum 1.

QUAMVIS verum sit, aliquas agritudines nobis euenire, ob aliquos fines gloriae ipsius DEI, ut postea dicemus: sed tibi expedit estimare, tuas esse in poenam tuorum peccatorum, siue quorum sis conscius; siue ita occultorum, ut ea tu non inuenias, nouit tamen Iudex, qui iuste propter ea te punit. Eximij & magni Sancti (ait Sanctus Dorotheus) huiusmodi adueria tolerant propter solam Dei gloriam: quia sunt innocentes, & culpis grauioribus vacant: at ego miser peccator, meis peccatis ita exigentibus, has infirmitates sustineo; fateorq; me huiusmodi poenam esse promeritum; & in me impleri illud Dauidis: *a propter iniquitatem corripuis hominem. & contabescere fecisti sicut araneam animam*, hoc est vitam, eius. nam si oculos coijcias in id, quod corpus tuum debile patitur: facile intelliges, qualis sis in anima. quid. n. fuit anima tua, nisi aranea quaedam uenenata? cuius ea fuit occupatio, ut se euisceraret, texendo uanitatis telam, quam aufert uentus; & cupiditatis, ad fraude capiendos proximos; reque innocentum sanguine sustentandum; bona eorum fortunae, aut famam, & honorem illis detrahendo. Quanam est adeò arida aranea, atque tuus est spiritus? qui cum apis esse deberet, quae mel ex floribus colligeret: potius est aranea absq; villo iucco, & humore deuotionis, aut teneritudinis, arista instar aridus. Recte igitur DEVS animam tuam punit, reddendo corpus eius etiam infirmum, imbecille, & tanquam araneam aridum. Quid ergo,

a Psa. 38. 12.

Anima nostra aranea est.

Psal. 38. 13.

miseri, turbaris, ut tibi detur, quod es pro meritis; & corpus afficiatur, sicut animam tuam affecisti? propterea Dauid adiecit: *vane concurbatur omnis homo*: quando scilicet infirmatur, & affligitur: cum ipse causam præbuerit. Quamobrem, Domine, ad te conuersus, supplex oro, *meam ut orationem exaudias, & auribus percipias lacrymas meas*: meis que miseris finem, quando tibi placebit, imponas.

Punctum 2.

bPsal. 118. 137

c Mic. 7. 9.

d Luc. 23. 41

HINC altius ascendens, iustissimum considerabis diuinæ iustitiæ ordinem, quæ in eo splendet, quod infirmitatibus & afflictionibus, quas sustines, culpas tuas puniat: dicesque cum Dauid: *b Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum*; & cum Propheta Michea: *c iram Domini portabo, quoniam peccatum est*. æquum est enim, ut, qui sanitate abusus est, eam amittat, & subeat infirmitatem; iuatque doloribus, quod dedit delictis. Diuina iustitia cruci huic me affixit: non habeo, quod dicam, nisi quod bonus ille larro: *d digna factis recipio*: nam, cum diuina iustitia æque bona sit, ac sancta, sicut eius misericordia, nam utraq; in ipso est vnū & idem: par est, me eius iustitiis adorare, venerari, ac diligere, & gaudere; q; eam habeat: sine qua, Deus non esset. quæ si merito officio suo fungitur in peccatores: gaudeo id in me facere, in hac vita: ut luens in ea, q; mereor, liber in altera euadam. In hac tamen consideratione, ne ipsam diuinam iustitiam solam, & quasi seorsim aspicias: sic enim magnum tibi incuteret timorem, horrendisq; ac tremendis suis iudiciis te valde terreret: sed cum Dauid dices: *e Domine, ne in furore tuo arguas me, neque in ira tua corripas me*, exuta scilicet à misericordia, quare aspicere debes iustitiam, sicut in Deo est, coniunctam eius sapientiæ, charitati, misericordiæ, clementiæ, patientiæ, & longanimitati, alijsque diuinis perfectionibus; ex quarum societate ipsa iustitia fit amabilis, ac desiderabilis: quia ille temperant ipsius rigorem efficiuntque, ut eius opera fiant, *in numero, pondere, & mensura*: quia efficiunt, ut miseriæ nostræ compatiatur. Quare, cum videris, te morbis, & doloribus premi: nec potes, nec debes conqueri, nisi de te ipso, tuisque peccatis: nec eos aperire, nisi ut de eis te accuses. nam alias tanquam mutus esse debes, & cum Regio Propheta dicere: *f obmutui, quia tu Domine fecisti: amoue à me plagas tuas*. Non obmutui ob id, quod ego feci, ob culpam scilicet meam: quia potius eam confiteor sed obmutesco ob id, quod tu facis, ob pœnam scilicet, qua me punis: amplector enim illam, tanquam opus iustissimæ tuæ iustitiæ: oro nihilominus, ut has pœnas & plagas à me amoueas. Tuæ sunt illæ, DOMINE, ac meæ. tuæ: quia tu illas mittis; meæ: quia super meum dorsum cadunt; tuæ sunt; quia à tua iustitia proueniunt: & meæ: quia meis culpis, ad eas inferendas, te prouocauit. Ignosce, quod ego feci; & amoue à me, quod tu facis, si ita expedit: ut maiori cum quiete tibi feruiam.

e Psalm. 6. 1

Misericors

Dei iustitia.

f Psalm. 38. 10.

Qui que

sua fortuna

faber.

SED amplius vdhuc consolaberis, si ulterius ascendens, attentius consideres, quanta faciat in hac punitione misericordia diuina, cum germana sua sorore iustitia coniuncta: efficit enim apud eam: vt & numerum, & pondus, & mensuram pœnæ, quam tua exigebant peccata, multum imminuat; mulcoque minus puniat, quam propter ea esses promeritus. Ita vt in tuis infirmitatibus non solum dicas, quod bonus latro: *digna factis recipio*, sed potius, quod scriptum est apud Iob: *g peccauit, & vere deliquit; & vt eram dignus, non recepi*: quia plura eram promeritus! ô si bene perpenderes, quid maiestati infinitæ, & creatorem, mundi que Saluatorem, & benefactorem infinitum offendet: cuius obsequio obstrictus eras, ob innumera in te collata beneficia; & alias mille causas; quæ te ad id obstringunt! quæ omnia conculcasti, cum peccatum admisisti. quam ob rem; si numerus, pondus, & mensura, omnium infirmitatum; quotquot homines sustinerunt, aut in posterum à peccato Adami vsque ad mundi finem sustinebunt, in te solo simul conuenirent: adhuc totam pœnam non exsolueres, quam tuum peccatum promeruit. Quid ergo conquereris ob hoc modicum, quod sustines, quod quasi nihilum est, eius comparatione, quod fuisti promeritus: ne itaq; in id respicias, quod puniat te Deus: sed, quam multa tibi ignoscat: & tunc gaudebis potius, videns quæ condonat, quam tristeris, attendens, quod puniat. Et potius in gratiarum actionem incumbe, propterea quod à tot malis aded prolixis & magnis te liberet: quàm in querelas: cum aded exigua sint & breuia, quibus te punit. Accepta igitur lubens in gratiarum actionem, pro hac ipsa gratia, quam te puniendo, exhibet: te que ipsum subijce, & offer, ad sustinendum, quod iam habes, quamdiu ipse voluerit; ac donec tuum peccatum satis lueris. Memor esto, quid euenerit Mariæ sorori Moysis: quæ propterea quod contra fratrem suum murmurasset, grauissima DEVS leprâ illam puniuit: quam, & si fratris oratio à morte eripuit; à pœna tamen illata eam liberare non potuit: respondit enim ei Dominus: *h si Pater eius spuisset in faciem illius, nonne debuerat saltem septem diebus rubore suffundi; separetur septem diebus extra castra*, lepram & ruborem ferens, quem eius, culpa promeruit: & ita factum est. nec valuit vlla intercessio, aut precès ad decretum dierum numerum minuendum: vt intelligatur, infirmitatem, quam DEVS ob peccata mittit, esse tanquam *spiritum*, quod ipse spuit in faciem infirmi: non, vt illum perimat, quia est Patris spiritum, cum amantis, in quem spuit: sed, vt is confundatur, & humilietur: vt corrigatur, & sanetur. Id quod nec in momento, nec in die vno fieri potest: sed in *septem*, quo numero id totum indicatur, quod necessarium est ad satisfaciendum pro peccato. Quod si ita est, lubens video, Deus meus, me hac in fir-

Punitione

Deus puni-
citra condi-
guum.

5 Iob. 33. 27.

Pœna mul-
tam opponit.

h Num. 12.
24.

Spiritum Pa-
tris.

mirate premi: quia *salua* est ex ore tuo procedens, vt me per eam sanitati restituas. spue itaque in me, quantum lubet: modò in aeternum parcas.

3. *Consideratio, Infirmi- tates conferendo cum Inferni pœnis, quas nostris peccatis sumus promeriti.*

ATEMPORALIBVS pœnis licet transire ad aeternas, quas etiam constituit Deus D. N. in *numero, pondere & mensura* iuxta damnati culpas: modo tamen quodam ad eò tremendo & horrendo, vt præ illis quasi nihil esse videantur oēs pœnæ, quas huius vitæ infirmitates secum adferunt. Confer igitur numerum cum numero, pondus cum pondere, mensuram cum mensura: & in ea comparatione magnum inuenies modum lætitiæ, & actionis gratiarum; amoris, & laudis Dei; & affectuum aliorum magnæ consolationis & utilitatis ipsi animæ tuæ.

Punctum. 1.

I.
Numerus
pœnarum
inferni.

i Eccles. 1. 7.

2.

CONFER igitur primùm *numerum* cum numero, cogitans duos in inferno numeros horrendos; alterum ipsarum pœnarum, & tormentorum; alterum annorum, quibus vnumquodq; perdurat, & quamuis aliter atq; aliter: vterq; tamen est innumerabilis. Nouit enim Deus; numerum pœnarum; quas tamen nos nec numerare possumus. si tamen eas velis quasi ex vestigio cognoscere: circumspecte infirmitates & miserias, quas patiuntur omnes, qui detinentur in omnibus nosocomijs, & regionibus totius vniuersi; & intelliges, eas omnes ita collectas in inferno inueniri, vt vna & plures, imò multæ earum simul afficiant singulas partes miserandi corporis; & quemlibet sensum, & facultatē infœlicis animæ: nullo præterito sinu, vel angulo, qui non sit eis refertus. Nam ibi est horridus capitis dolor, oculorum, aurium, dentium, lateris, intestinorum, coxendicis, calculi, & podagra; ibi est fames, sitis, vigiliæ, defatigatio, contractio ossium, frigus, æstus, tremor, stridor dentium; ibi est tristitia, timor, tædium, anxietas, agonia, melancholia, ac desperatio. Denique quemadmodum *omnia flumina*, aquæ dulcis *intran- t in mare* aquæ amaræ, quæ omnia absorbet, & tamen ipsum mare non *retundat* ob suam immensitatem: ita infirmitates omnes & huius vitæ miserix colliguntur in inferno: suntque veluti dulces aquæ, & riuli parui, si comparentur cum ipso inferno, cuius est amaritudo & magnitudo immensa. Quòd si poteris maris Oceani guttas numerare: poteris quoque pœnas & calamitates, quæ in ipso Inferno perferuntur; & quas tu fuisses ob tua peccata perpessus.

Q V I D verò dices de annorum *numero* quibus illæ sunt duraturæ? est numerus, absque numero, quem sit impossibile numerare: quia nullum terminum habet: nec DEVS ipse annum eius vltimum in eo numerando inueniet, nam post mille millia millionum annorum enumerata, super- sunt toridem numeranda; quibus enumeratis, non solum vltimus non in-

uenitur;